

AB

125832

00bc

1472

008

009

CHRISTIANI ADOLPHI
KLOTZII.

OPUSCULA
POETICA.

ALTENBURGI,
EX OFFICINA RICHTERIA,
MDCCLXI.

AB 125 832

VIRO MAGNIFICO
ATQVE
EXCELLENTISSIMO,
IO. ERNESTO IMMANVELI
WALCHIO,
PHILOSOPHIAE, POESEOS ET ELOQVENTIAE
DOCTORI IN ACADEMIA IENENSI,
ET SOCIETATIS LATINAE,
DIRECTORI

S. P. D.

CHRISTIANVS ADOLPHVS KLOTZIVS.

WALCHIO
DOCTOR IN ACADEMIA
ET SOCIETATE LITIN
DIRECTOR

S. P. D.

CHRISTIANVS ADOLPHVS R. O. N. V. S.

Lubenter enim meritoque Tibi, WALCHI
praestantissime, hoc munusculum offero, cer-
tissimum grati animi et summae meae erga te
obseruantiae, non quidem quale cupio, sed quale
possum hoc tempore, monumentum. Postulat
hoc insignis, quam de Tui ingenii et doctrinae
praestantia concepi, opinio, postulat eximia
Tua in me beneuolentia et humanitas. Nam
primum est hoc WALCHIANO generi quasi
fato datum, ut ex eo, tanquam ex uberrimo
fonte, plures promanarent riui, et amoenos
Musarum hortos limpidissimo doctrinae flumine
irrigarent. Quid de Patre Tuo dicam, viro
omnis virtutis laude cumulatissimo, cuius nomen
aeternis consignatum atque impressum ingenii
monimentis longe lateque per orbem terrarum
fama dissipauit? quid de Fratribus Tuis, in-
genio, doctrina, humanitate Tibi geminis, quo-
rum in libris expressae excellentis doctrinae exi-
miaeque probitatis notae? Tuum vero, Vir
excellentissime, ingenium, Tuas virtutes ferreus

omnino sit et omnis humanitatis expers qui non
vehementer colat et amet. Versantur in mani-
bus doctorum hominum elegantissimi Tui libri,
quos nulla vetustas delebit, nulla obliuio. Ad-
mirantur in illis atque suspiciunt accuratam
omnis antiquitatis cognitionem, vastas variae
eruditionis copias, et eximiam orationis Latinae
facultatem, qua Te adeo pollere constat, ut mihi
quidem scripta Tua Romam ipsam redolere vi-
deantur. Tantus in iis nitor, tantum optimo-
rum verborum flumen, tanta elegantissimarum
sententiarum copia. Atque hae quidem ingenii
atque doctrinae tuae virtutes omnium bonorum
cultum Tibi dudum conciliauerunt, omnibusque
satis sunt notae. quid vero de animi tui bonis
dicam, quae te iisdem amabilem reddunt? Me
quidem dulcissima Tua natura, multorum sermo-
nibus mihi cognita, admirabili Tui desiderio
semper accendit. Dicebant mihi saepius homi-
nes: illum WALCHIVM, cuius eruditionem
ego tanti aestimarem et tantopere praedicarem,
non magis doctum, quam humanum esse: hanc
huma-

humanitatem in sermone, in omni vita, in ipso
etiam vultu eminere: naturam esse ab omni furo
et fastu longissime remotam: eundem optimum
virum lubenter omnium commodis inseruire, qui
se iis artibus, quarum studio sibi tantam glo-
riam comparasset, dedissent. Quantam, quae so-
putas me voluptatem ex eiusmodi sermonibus
percepisse? laetari, amare Te, atque vehemen-
ter Tuam benevolentiam appetere. Quid multa?
Dedisti hoc Vir doctissime et humanissime, hu-
manitati Tuae (huic enim Tuum in me studium
tribuo) ut ego, quod in magna felicitatis parte
pono, et Tuorum numero adscriberer, et, quod
prope nefas videbatur sperare, apud Te aliquo
in pretio, nullo meo merito haberer. Testes
litterae Tuae, at, bone Deus! quales litterae!
suauitatem et benevolentiam maximam spiran-
tes. nam quid de elegantia, omnibus tuis pro-
pria, aliquid dicere opus? Testes aureola Tua
scripta, quibus nullum unquam iucundius mu-
nus accepi. Obtemperavi igitur animo meo,
hortanti me semper et monenti, ut testimonium
huiusce

huiusce mei animi ederem. Quoniam vero, qui
Te, tanto Viro, digni essent, ingenii atque
industriæ meæ fructus adhuc a maturitate
absunt, interim hos quasi flores Tibi spargere,
et carminum meorum libellum alterum inscribere
et consecrare visum est, cui Tu pro Tua huma-
nitate locum aliquem inter libros, qui Tibi in
deliciis et amoribus sunt, dabis. Praeterea,
WALCHI præstantissime, si me non plane in-
dignum Tua benevolentia esse inde intelliges,
conseruabis mihi illum Tuum animum, Tibique
persuadebis, neminem esse, qui præstantes Tuas
virtutes maiori et cultu et amore prosequatur.

Vale. Scripsi in oppido Bischoffswerda,
dulcissima mea patria, Kal. Decembr.

a. C. cIᵛ Iᵛ CCLX.

CARMINA.

C A R M I N A .

OD. I.

A D G E R M A N I A M .

Frustra sonoris rupta tonitribus
Castella, frustra diruta moenia
Turresque fractas et cruentis
Arua cadaueribus repleta,

Frustraque morbos, pauperiem grauem,
GERMANIA, et tot dura gemis mala,

Quando ipsa perdis te pudenda
Mollitie nocuoque luxu.

Non inclytorum sanguine Teutonum
Venae tumescunt: non patrius vigor
Roburque fortunatum auorum
Degeneres animat nepotes.

A

Effoemi-

Effoeminati spreuimus horridas
 Pelles aurorum, spreuimus, et decus
 Virtutis vna cum paternis
 Pellibus exuimus paternae.

Germaniam ornat callida sericis
 Auroque pictis Gallia vestibus:
 Nobisque potum blanda mater
 Mittit et ambrosiam dapesque.

Hinc non auitis membra laboribus
 Durare, non hinc frigora perpeti,
 Sed discimus crispare crines,
 Ad citharamque pedes mouere.

Hinc fraus, bilingues insidiae, dolus,
 Iuncta et voluptas mollitiae venit,
 Hinc nostra nigris arua pennis
 Pigrities petit atque luxus.

Me, musa, non ad rura Quiritibus
 Tecta interentis, bellipotens vbi,
 Ceu fulmen atra nube missum,
 Arminii gladius coruscat,

(Conta-

(Contaminatus nam lue publica
Non sustinerem lumina tollere)

Me Musa, ducas ad virentes
Arboreasque domos auorum.

Non hic recumbunt marmoreae aureis
Aedes: columnis grata palatia
Contextit ilex atque iungens
Ardua brachia pulchra pinus.

Hic non tapetis versicoloribus
Mollique pluma, sed clypeis super
Aut cespite in duro iacentes
Fortia deposuere membra.

Lorica squammis horrida aheneis
Aurata vestis: luvida brachia
Ferro citatricesque cultum
Eximiumque decus putabant.

Musco virescens est potior lapis
Mensis eburnis, et galeae cauo
Ferro rigentes gemmeis sunt
Phidiacisque scyphis priores.

Non ex Eois finibus afferunt

Naues onustae mortiferas dapes:

Non massico vino aut Falerno

Debilitant animi vigorem.

Sed e propinquis fontibus hauriunt

Puram manu vndam: sed patriis mero

In collibus cocto ad pericla

Exacuunt toleranda pectus.

Lentis pererrant haec pedibus loca

Pudor decorus largaque Copia,

Et Faustitas, perfusa et albos

Simplicitas humeros capillis.

Indigna forti patre Thuistone,

Indigna proles indomitis auis,

Hinc foeda cur auertis ora?

Curque pudore genae rubescunt:

Effoeta natura et senio graui

Languens vetustae nos Alemanniae

Heroicorum nos auorum

Dedecus opprobriumque finxit

OD. II.

AD NISSAM
FLUVIUM IN AGRO GORLICENSI.

Nondum pectore amor meo
 Nec desiderium, Nissa, abiit tui,
 Quae sublimia moenia
 Lentis Gorlicii fluctibus alluis,
 Et felicibus irrigas
 Vndis rura meae, Nissa, Lusatiae.
 Paullum siste tuas aquas,
 O cursus celeres Nissa preme, et tui
 Audi carmina Klotzii.
 Olim me quoties tu pauida manu
 Flacci tangere barbiton
 Vidisti! quoties vulnera pectoris
 Rapis lene sonantibus
 Vicinisque queri rupibus et leui
 Vidisti Dryadum choro!
 Texebant falices tum viridem mihi
 Umbram, tumque coloribus
 Distincta ambrosiis gramina languido

Praebebant lateri torum.

Tum Nympharum aderant numina, me, nisi
Error lusit amabilis,

Adstabant nitidae tum mihi Naiades,
Ridentes mea vulnere

Ardoresque meos ore venustulo,
Si me, Niffa, tuas bona

Ad ripas iterum fata reducerent!
Tunc decem veteri mero

Spumantes calices, quotquot eunt dies,
Libarem tibi gestiens.

At sicut vitreas tu sine murmure
Per flores varios aquas

Voluis: sic iubeant Di strepitu sine
Vt luctu et grauibus malis

Pura, vt vita mihi candida defluat,

O D. III.

A D

GOTTL. FRANCISC. LEHMANNVM,

AA. M.

Est ipsa virtus dos sibi maxima,
 Quae nulla quaerens praemia, quaeque opis
 Mortalis immunis sua vi
 Seque funimque decus tuetur.

Non ira fati, non gladius minax
 Sacui tyranni, non pelagi furor
 Non dirus hoc ignis, LEHMANNE,
 Auferet atque ruina coeli.

Sis mente constans, nec tibi conscius
 Sis poenitendi consilii, et tuus
 Sis veritati addictus vni,
 Intrepidusque deae satelles.

A 4

Munitus

Munitus armis his hominum preces
 Et vota, plausum plebis, et integer
 Vndam minacem atrasque nubes
 Ridet et exitiale fulmen.

Seu sit corona splendida regia,
 Seu delitescat straminea casa
 Virtus, nec augeri suum, nec
 Diminui decus illa fentit.

Rebus colores omnibus illitos
 Absterge vanos: ingenua manu
 Absterge fucum fomnolentos
 Decipientem oculos, LEHMANN E.

Non ille (*) maior sit tibi consulis
 Auctus superbo nomine, quam prius,
 Agrum triumphalis colonus
 Laurigero subigens aratro.

Et,

(*) Cic. pr. Rosc. Amer. apud priscos, summos viros clarissimosque homines, in agris colendis plurimum operae datum, ut ex aratro accerferentur, ut Consules fierent. Nota sunt exempla Serrani, Quintii Cincinnati, aliorum, v. Dempst. ad Claud. in Rut. l. v. 202.

Et, crede, surget ferius, ocyus,

Sed, crede, surget lux rutilo polo,

Virtutis assertor grauisque

Opprobrii metuendus vltor.

Tunc fulgurantem luce videbimus

Intaminata, quam miserabilem

Cunctisque spretam, quamque fletu

Saeptius hic madidam videmus.

OD. IV.

AD ROSAM.

Delectata iocis mane Fauonii

Et noctis lacrimis humida quae modo

Late non sine fastu

Effulges rosa purpura:

Mox folis nimis icta caloribus

Pones deciduo flore caput tuum,

Et canis moribunda

Consperges foliis humum.

Vitae flos fugiet non aliter meae:

Forfan iam tacito mors properat pede,

Iam circumuolat atris

Pennis illa meum caput.

Quid demens animo gaudia differam

Iucundosque dies? quemque diem putans

Diluxisse supremum,

Nec fidens ego crastino.

OD. V.

O D. V.

QVERELA GERMANIAE.

Vidi, nepotes, credite, credite,

Vidi sedentem nuper ad Albidos

GERMANIAM ripas nefandum

Exitium patriae dolere,

Non sueta pingunt gaudia pallidas

Genas, nec aegrum ferta tegunt caput.

Per candidum incomti capilli

Diuolitant humerum gementis.

Qui nuper vndis prata virentia

Puris rigabas, sanguine plurimo

Nunc decolor, nunc intumescens

Corporibus misere perentis.

Saeuos per ignes et cinerem vrbium,

Agros colonis per viduos suis,

Per rura late caede sparsa

Funereas agis, Albis, vndas:

Audi

Audi querelas et gemitus meos,
 Ah! cresce fletu, barbaries mihi
 Quem filiorum et dura corda
 Excutiunt feritasque regum,

Heu! iam per annos quatuor impie
 Vos saenientes in mea viscera
 Vosque atterentes vidit ipsos
 Erubuitque pudore coelum,

Quis non aceruis albicat ossium
 Collis? quod aruum funeribus caret?
 Quae non sepulchrali ora planctu
 Tristibus et resonant querelis?

Immensa rerum copia quo fugit
 Priscaequae vires? illius, illius
 Quam totus admiratus orbis,
 Quid refidet vitio meorum?

Externa (factum flebile postera
 Aetas negabit) pro pudor! agmina
 Externa caedes in meorum
 Vltimum in excidium vocatis?

O ful-

O fulminantes condite condite
 Enses, amicas iungite dexteras
 Centumque maiorem triumphis
 Reddite magnanimi quietem.

Certate, Reges, quis melioribus
 Componat orbem legibus, et prior
 Quis exulem cunctis ab oris
 Injustitiam reuocet Fidemque.

OD. VI.

AD HESPERVM.

Te, qui nequitias furtaque mollia,
 Et rapta e labiis oscula flammeis
     Attente specularis
     Blanda et murmura virginum :

Supremum Veneris te genus, Hespere,
 Oro per Venerem perque Cupidines,
     O lucem nitidi oris
     Nigris inferere nubibus.

Vt suspensa metu sponsa et amabilem
 Formosis oculis lacrimulam exprimens,
     Iam tradenda marito
     Nunquam te rutilasse vult :

(Nam demens metuit dulcia praelia
 Exoptatque simul, blandaque vulnera
     Ah! inuita tremiscit,
     Formidans sua gaudia.)

Sic

Sic ne me Glyceræ mellea basia
 Figentem, et Glyceram mellea basia
 Figentem mihi, matri
 Morosæ timeo indices.

At si quando fores obfideat meae
 Inuisus Bauius, tum, precor, Hesperæ,
 Tum flamma rutilanti
 Vincas omnia sidera.

O D. VII.

AD C. C. SCHILLINGIVM.

Quid durus nimium domi

SCHILLINGI retines, quos roseis Venus

Dictavit labiis Tibi,

Dulces quosque loci, quos Charitum chorus

Multo nectare proluunt

Versus? quid dubitas aurea posteris

Seclis atque fodalibus

Nobis quid dubitas tradere carmina?

Indignis tenebris sales,

Argutosque iocos totque facetias

Heu! durus nimium premis.

Non Minos Icarum, non Danaen ita

Inclusam tenuit pater.

Segnes rumpe moras claustraque carceris,

Et, seu basia Magdalaе

Decantas fidibus blandifonae lyrae;

Seu luctum patriae doles

Et Dresdae cineres templaque diruta;

Seu

Seu plectro recinis graui

Perfusas acies puluere martio:

Ne vulgare diutius

Cessa. Quid metuis iudicium infciae

Plebis? quid fremitum paues

Et tela inuidiae plumbea sordidae?

O illum rosea Cypro

Aeternumque Paphi deliciis manu

Irata Venus arceat,

Qui Te cunque petat dentibus improbis

Te, Musarum amor et meus!

OD. VIII.

AD EVNDEM.

At nos amemus! Sic Veneri placet.
 Nos ambo amoeno flore nimis brevis
 Vitae virentes ambo alumni
 Pieridum Venerisque amemus!

Me nuper alto fustulit aere,
 Et folis extra flammiuomas vias
 In floridos Cypri recessus
 Attonitum Cytheraea duxit.

Late per hortos perque rosaria
 Myrtos virentes brachia iungere,
 Et graeciae vates sub umbra
 Et Latii recubare vidi.

Vidi osculantem lactea Cynthiae
 Suae iocosum colla Propertium,
 Et feruidum Flaccum fontem
 Dulcisonam Lalagen in vlnis.

Vidi

Vidi Catullum basia Lesbiae,
 Vidi Corinnae basia Ovidium
 Dantem, Heinſium Roſſae, et Secundum
 Basia mille ſuae Neerae.

Vidi canorum roſcida Kleiſtium
 Hic ambulanti per violaria
 Ridentibus Muſis coronas
 Floribus e variis ligare.

O quantum ab illo, credite! Kleiſtio
 Mutatus, atrum nuper ab hoſtium
 Quem caede Martis luctuoſi
 Ferrea diripuit procella.

Progerminantes hic geminas mihi
 Myrtos Cupido monſtrat, et, haec tuo
 SCHILLINGIO ſuccreſcit, addit,
 Myrtus et illa tibi vireſcit.

OD. IX.

AD EVNDEM.

Frustra malignis pandere carbassa
 Ventis et altum me timidum iubes
     Decurrere aequor, cui Camoenae
     Exiguam tribuere cymbam,

Index meorum candide carminum,
 Dilecte SCHILLINGI. Est animus mihi
     Circa susurrantes per herbas
     Gramineas vitreosque riuos.

Imbelle dulces annuerant mihi
 Carmen Camoenae: mollibus hae modis
     Praeter iocos blandosque amores
     Dicere me vetuere quidquam.

Iactet sonoram Maeonidis tubam,
 Iactet cateruas Graecia viuida
     Dextra perentias, et cruenta
     Arma ducum celebrata iactet.

Nunquam

Nunquam venustae viderat igneas
 Malas puellae, collaque lactea,
     Nigrosque crines tectus altis
 Maeonides oculos tenebris.

Has sustulisset si tenebras deus,
 Non ille Achillis mirificum feri
     Scutum, nec heroes, nec hastas,
 Non cecinisset equos frementes.

Tunc extulisset fulgida lumina
 Briscidos: tunc ora Cupidine
     Ornata laudasset Lacaenae,
 Pectoris et niueum colorem.

O D. X.
A D E V N D E M.

Parca nascenti dedit affluentes
Non opes fortuna mihi, nec aurum,
Non dedit claros titulos auroꝝ aut
Praedia magna.

Candidum pectus mihi, forte, fatis
Nescium flecti rigidis, et audax
Et minas terrae et maris insciumque
Spernere vulgus.

Crede, SCHILLINGI, nec opes nec vllus
Me dies cernet titulos precari:
Non leuem plausum populi precari
Supplice voce.

Non adulari didici, nec ore
Improbo laudes celebrare stulti:
Non meum est vestem stolidi osculari et
Lingere sputa.

O prius

O prius pauper peream nec vlli
 Notus, et tectus tenebris! Honores,
 Quos mihi stulti tribuant, videntur
 Dedecus ingens.

Non mihi montes fluvii lacusque
 Patriam claudunt: vbicumque viuam,
 Qua patet totus mihi erit suavis
 Patria mundus.

Et mei tales proavi fuerunt,
 Quos suae vidit patriae immolatos
 Atque Turcarum madidos cruore
 Bellicus Ister.

Me Deus quemcunque velit videre
 Angulum mundi, fugiam hinc libenter,
 Seu dedit plures mihi, siue paucos
 Praebeat annos.

Tu mei viuas memor, atque nostra
 Corda quae iungunt propera nec ipsa
 Morte, SCHILLINGI, patiare amoris
 Vincula scindi.

OD. XI.

AD EVNDEM.

Veros honores, verum animi decus
Laudesque anhelans non dubias, Tuo
Accensus exemplo Sodalis,
Rideo opes hominum metusque.

Vir mente constans atque sui potens
Est semper idem, casibus altior,
Iramque Fortunae irretorto
Adspicit intrepidoque vultu.

Non ille Divae blanditias bonae,
Non ille eidem dat lacrimas graui,
Cui pectus adversus dolores
Alta tegit triplici aere virtus.

Humana fortis subiiciam mihi
Magnoque spernam pectore: lumina
Non torua Fortunae timebo:
Me timeat fugiatque Diva.

Quid

Quid deprimamus, particulam aetheris?

Non igneam vim figere humi pudet?

Coeloque cognati moremur

Nos humili relevare solo?

Seruile tandem deiiciens iugum,

Inuisa frangens hic animus diu

Et claustra rumpens, liber alta

Aethereis petet astra pennis.

Terrae relinquens exuias putres

Et mortis expers per liquidum aera

Lateque per nubes volabit

Sydereae nouus hospes orae.

Hinc laetus olim praecipites poli

Cernet ruinas, sydera pallida

Et pallidum solem videbit:

Hinc gemitum morientis orbis

Orbisque singultum audiet vltimum:

Solus superstes viuet et integer,

Non igne, non ferro, nec annis,

Non animus periturus aeuo.

O D. XII.

A D R V R A .

O rura, laetis blanda coloribus
 Quae Flora pingit, cincta roris caput,
 O rura, quae natura ridens
 Munificis manibus decorat:

Heu! dulce vobis aufugiet decus,
 Mox bella vestras eripient opes,
 Et qui meam diro furore
 Mars misere patriam fatigat,

Late per agros purpureas rosas
 Pes ingruentis militis obteret:
 Tunc arma narcissos rubentes,
 Lilia tunc violasque frangent.

Ridetis herbis versicoloribus:
 Mox atra fusi flumina sanguinis
 Vos irrigabunt, polluetque
 Mistra hominum pecudumque strages.

Funesta

Funesta Nymphae tum fugient loca,
 Musaeque moesto cum Charitum choro:
 Pallor, fames, formido, fletus
 Pauperiesque loca occupabunt.

Quando innocenti sanguine civium
 Explere reges imperii sitim
 Cessabitis? quando nefanda
 Caede manus maculare vestras?

Qui tristis enses stringit, et horridas
 Strages suorum non lacrimis sine
 Adspectat, hic sceptro, corona,
 Imperio folioque dignus.

O D. XIII.

DE SEIPSO.

Vester, Camoenae, vester ego nemus
 Sacrasque lauros et virides specus
 Pindi relinquam: maior intrat
 Corda deus stimulatque mentem.

Iamiam incalesco: pectore iam dolor
 Luctusque vindex aestuat et pudor:
 Exuberat venas per omnes
 Sanguis et igne calet potenti.

Non irrigatam fanguine patriam,
 Non ora fletu squallida ciuium,
 Non longius moestae quaerelas
 Saxoniae tolerare possum.

Et me ferocem castra sequi iuuat
 Fortesque turmas: Ibumus, ibimus,
 Et plurimo mox illinenda
 Sanguine corripimus arma.

Nil

Nil sol peremto pro patria viro
 Totum per orbem pulchrius adspicit:
 Nil est magis fronti decorum
 Vulnere pro patria recepto.

Laetus per ignes, laetus ahenea
 Per machinarum murmura, per globos,
 Per fulminatrices cateruas,
 Ense ruam calido cruore.

Tum non auiti nominis immemor
 Ortusque forti sanguine Saxonum
 Aut victor e flammis recedam,
 Aut gladio caput imminente

Pectusque nudum caedibus offerens,
 Pulchris superbus vulneribus mea
 Pro patria Augustoque Rege
 Hanc animam placido ore reddam.

OD. XIV.

AD MARTEM.

Hanc, Mauors, animam, bellipotens deus
 Armorumque parens, hanc animam tibi
 Deuoui, sitiens sanguinem et inclytum
 Nomen. Non tenebras, non animus meus
 Has umbras patitur turpiaque otia.
 Ceu fortis sonipes ad lituos fremit,
 Nescit stare loco, collaque iactans
 Mordet fraena ferox: sic mea pectora
 Accendit fonitus dulcisonae tubae
 Armorumque sonus quem procul audio.
 O suavis fonitus, grata tonitrua!
 Iam miscere manum iam videor mihi
 Immixtus gladiis agmina rumpere
 Dextra: perque globos flammiuomos ruens
 Totus iam rubeo sanguine, iam mea
 Multis fessa manus caedibus. O mihi
 Victori liceat tum socios sequi
 Me circa egregio vulnere perditos!
 At tu, sic mereor, sanguineis notis
 Nomen, Fama, meum nubibus imprimes,
 Et feris recines grata nepotibus.

OD. XV.

O D. XV.

AD HORATIVM.

O si me facili, Flacce, manu, tui
 Plenum ad fontium aquas antraque duceres,
 In lucosque, quibus musa lyrae potens
 Te dulces docuit modos:

Te myrtis hedera, et pampineis comam
 Sertis implicitum! Si regeres gradus
 Nostros et focium te comitem adderes!
 Auderem comitem sequi.

Audaci peterem tum scopulos pede,
 Tum Pindi peterem summa cacumina,
 Per calles dubias perque nouas vias
 Imperterritus ambulans.

Quam me tollere humo nitor et ardua
 Ascensu celeri vincere montium!
 Ima me retinet segnis inertia
 In valle, atque animum grauat.

Seu

Seu forti arma canam caede rubentia,
 Heroumque parem cingere tempora,
 Marcescit viridis laurus, et arida
 Sub nostra emoritur manu.

Nigras siue comas atque loquacula
 Decantare velim lumina phyllidis
 Et pectus niueum spargere floribus,
 Languent purpureae rosae.

Adfis, Flacce, mihi nostraque pectora
 Blanda vi moueas: Flacce, meum decus,
 O quem te memorem? thura tibi damus,
 Et ferta offerimus tibi.

Iam mens incaluit pectus inaequat,
 Praesentisque dei numina sentio;
 Iam te, Flacce, meo, teque animo libens
 Dulcis concipio furor.

OD. XVI.
 DE
 PRAELIO ZORNDORFFIENSI,
 EOQVE EXSTINCTO KLEISTIO, MILITE
 FORTI, POETA DVLCI.

Quo me per cineres perque acies ducum,
 Per pugas, gladios, flammiumas globos,
 Quo Bellona furens per profugos equos
 Et fragis cumulos rapis?

Quo stridore tonant rauca tonitrua
 Martis! quam rutilus terrifonus fragor
 Armis exoritur! quam reboant poli
 Late et culmina montium!

Ceu, quando Boreas Eurus et horridus
 Tristem facna mouent bella per aera,
 Insurgunt tenebrae, ferreus vndique
 Alarum sonitus fremit,

C

Turres

Turres praecipitant, praecipitant iugis

Quercus aerae, sylvaque sternitur,

Auulfaeque suis sedibus arduae

Rupes cum sonitu cadunt:

Armorum horrifonus sic fragor intonat,

Sic incensa siti sanguinis agmina

Russorum coeunt atque Borussia

Et miscent manibus manus

Quantum terra tremit! iam lituos, tubas,

Hinitus tremulos audio: iam madent

Multa caede manus: sanguine iam rubet

Et tellus sanie fluit.

Insistens lacris corporibus Furor

Voltit sanguineum flammea lumina

Per campum, gemitus gaudet et audiens

Singultus morientium.

Quemnam alta intrepidi pectoris indoles

Quemnam illic animi diripuit calor,

Hinc in lethiferae verbera grandinis

In mille abripuit neces?

Turres

Sic

Sic est: delicias, Mars, video tuas,
 Et Phoebi video gaudia, KLEISTIVM.
 Magnae quantum animae prodigum hostium
 In densas acies ruit!

Quae victrix gladius fulgura proiicit!
 Quam fulgore oculi terribili micant!
 Tali, quando potens proelia Mars mouet,
 Igne ardent oculi dei.

Illum praepropero subsequitur pede
 Miles, nil metuens hoc duce, iam ruit,
 Iam deuota neci pectora fulmini
 Offert et gladii minis.

Iamque — o Phoebe tuum seu clypeo tege,
 Seu tu sulphureis nubibus eripe, —
 Pectus conspicio saucium et improbo
 Ire e vulnere sanguinem.

Hoc flores varii sanguine pullulent,
 Succrescant violae, lilia cum rosis,
 Hinc myrtus vireat palmaque germinet
 Et sacrum in coeant nemus.

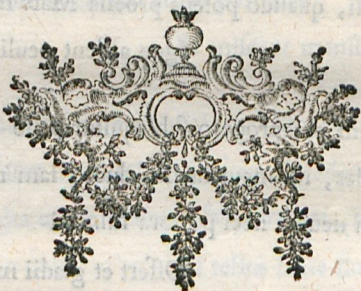

At vos o animam ducite KLEISTI

Per valles virides per gelidum nemus

In campos roseos ruraque florida

Vos deducite Gratiae.

O D. XVII.

AD SOMNVM.

Cur me, blande deus, fugis?

Cur per tres miserum numina me tua

Exspectare finis dies

Frustra? cur gemitus atque meas preces

Surdis respuis auribus?

Suspiro requiem dulciaque otia

Et duram voco Cynthiam

Crudelesque polos, duraque sidera,

Te, crudelior omnibus

Votis et precibus sollicito, deus.

Iam corpus sine viribus,

Languesco: macies pallor et horridus

Artus oraque conficit.

Non facis inhians depositis cubo,

Nec fures timeo malos.

Non me faetus amor sollicitum iubet

Observare fores meae,

Nec ne quis timeo me placeat magis.

Non libris veterum, (impigro

Quos quidnam studio voluere profuit?)

Impallefcere me iuuat.

An, ceu praua fugit turba fodalium

Triftes et vacuas domos,

Et tu, Somne, volas alta palatia

Circum, heu perfide! pauperum

Deuitans oculos fletibus humidos?

Tandem, Somne, precor, precor,

Dulcis Somne redi: Cur tibi Klotzius

Debet ludibrium, bonus?

At, fi tantus amor ludere, transferes

Tempeftiuus in domum

Te Maeni: iubeas pinguem ibi Maenium

Sudorem et vigilem queri

Noctem: hunc verfare iube corpus inaniter

Huc illuc tumidum thoro.

At Crifpilli oculos alta quies premit,

Frufta et pigritiam viri

Deplorat mulier, feruida Phidile.

OD. XVIII.

DE SEIPSO.

Ergone semper ferrea tempora
 Bellique dicam fulmina? flebilem
 Ergone cladem luctuosae
 Saxoniae querar vsque et vsque?

Nullumne donem carmen amoribus?
 Nigros capillos, purpureas genas,
 Non ora laudem, quae Cupido
 Quae Venus et Charites pererrant?

Non blanda dicam murmura amantium,
 Nutus loquaces, lumina subdola,
 Et subdolum risum, ipsa dulces
 Quem Cytherea docet puellas?

Irata nuper quae rapuit bonum
 Augustum et aegris gaudia ciuibus
 Fortuna, mox nostras reducet
 Delicias iterum benigna.

XIX. 00

C 4

Quid

Quid me futuri temporis exitus
 Angat? quid atra sollicitudine
 Quid floridos annos querelis
 Excruciem trepidisque curis?

Eheu! iuventae flos viridis meae
 Marcescet, acui ver fugiet breue:
 Tunc pallor et rugae tremorque
 Canitiesque aderit molesta.

Adferte flores, purpureas rosas,
 Sacrasque lauros: huc Venus et Ioci
 Huc Gratiae Musaeque adeste;
 Huc et ades facilis Lyae.

O D. XIX.

AD IO. GEORG. NEVMANNVM.

Quem putas vere, NEOMANNE, dici
 Nobilem? an fama titulisque clarum?
 An genus magnis ab auis trahentem et
 Sanguine regum?

Non meos mendax oculos honorum
 Splendor et clari generis vetustas,
 Non opes fallunt radiansque vano
 Gloria fucō.

Saepius gemmis diadema fulgens
 Improbuna cingunt caput infimumque,
 Saepius gestat scelerata dextra
 Regia sceptrā.

Plebs stupet sceptrum, folium, coronam,
 Plebs stupet ceras, titulos et aurum;
 Mentis at dotes sapiens et alta
 Pectora quaerit.

Sola nos reddit, NEOMANNE, virtus

Nobiles, raro foliis amica,

Saepius rivis et amica tectae

Cespite villae.

Fortis et confians scelus omne spernam

Purpura indutum: tenuique panno

Squallidam virtutem animosus idem

Semper anabo.

Lactus et prudens animus sibi que

Imperans se digna cupit facitque,

Maior et quovis titulo et superbo

Stemmata maior.

Ille contemtor popularis aurae,

Ille fortunae quoque ridet iram,

Ille amicorum patriaeque dulcem

Spirat amorem.

O D. XX.

AD EVNDEM.

Quid iuvat rerum docili artiumque
 Ambitum infinitum animo tenere,
 Si Tibi ignotus, NEOMANNE, viuas
 Et moriaris?

Astra percurras animo, ordinesque
 Igneos, ortus, obitus, labores
 Calleas lunae, tenebrasque folis
 Ora tegentes:

Calleas qua vi tumeat vagusque
 Rursus in sese pelagus residat:
 Mille naturae teneasque vires
 Milleque leges:

Blandius molles moderere chordas
 Orpheo: venti fileant et amnes,
 Cum feris dulces nemorosa cantus
 Saxa sequantur:

Ni

Ni Tibi vires et origo, virtus,
 Abditae labes animi et cupido
 Cognita, an ventosa scientia omnis
 Proderit vnquam?

Artibus doctis animus politus
 Efficit solus neque nos beatos,
 Nec potest veram dare nec perennem
 Nobilitatem.

Formet et fingat iuuenile pectus,
 Pectore exstirpet vitium potentis
 Diua virtutis manus, inferatque
 Semina honesti.

Illa fortunam doceat grauesque
 Sortis humanae tolerare casus:
 Illaque assuefcac vitia et superbum
 Spernere vulgus.

Non cum fordes scelerum inquinabunt,
 Confcicus quicunque fui inclyti ortus
 Se fciat dium genus esse feque
 Aethere natum.

O D. XXI.

A D S O D A L E S .

Totus concutitur turbine bellico

Orbis: nos etiam feruidus incidat

In pugnas animus, nec patitur sequi

Ignaua otia languidos.

Adfit blanda Chloe, mille oculis neces

Vitas mille gerens milleque spicula:

Quis nostrum hinc referet, (parce Venus mihi!)

Pectus faucium amoribus?

Non dextrae gladio, non capita aereis

Splendescant galeis: ebria garrulam

Tractet dextra lyram, temporaque humida

Sertum pampineum ambiat.

Pingamus foueas, moenia et aggeres,

Pingamusque mero tristia praelia.

Iam fossas video sanguine turgidas

Plena et sanguite flumina.

Certe-

Certemus, Socii, quis labiis Chloes,
 Quis fronti tenerae, quis roseis genis,
 Quis collo niueo, quisque humeris ferat
 Flagrantissima basia?

Certemus, Socii, quis cyathos bibat
 Plures: nectareos quis Veneris iocos,
 Et nutus melius virginum et improbum
 Risum quis recinat lyra?

Quo splendore calix emicat! o merum
 Quos vibrat radios! inchoo praelium,
 Iam tollo calicem hoc, optime Telephe,
 Propino tibi poculum.

OD. XXII.

VINDEMIA.

DITHYRAMBUS.

Quis per arua, perque montes
 Perque saxa, perque syluas
 Clamor editur sonorus?
 Decipitne forte dulcis
 Forte ludit error aures?
 An choros ego frementes, atque plausus audio?

Audio pater Lyaee,
 Audio tuam, benigne,
 Blande, belle, peruenuisse,
 Perfacete Bacche vocem.
 Ter quaterque, Bacche, salue,
 His ego tibi racemis implicabo tempora.

Grata

Grata fronte, grata vultu
 Enitet tibi venustas:
 Igneo genae rubore
 Igneo calet vigore
 Pectus. Huc ades Lyace,
 Hoc tibi coronò fertis, hoc propino poculum.

Hinc procul, procul profani
 Hinc procul fenes morosi
 Hinc graues procul Catones:
 Aduenit faceta pompa,
 Iamque ferta iamque thyrfos
 Iamque adesse cerno Bacchas montiumque numina.

O quis ille, qui vacillans
 Insidet fenex afello:
 En manu tremente tollit
 Poculum haurit ecce! totum
 Ebrioque clamat ore
 Bacche! Bacche faxes reddunt, faxes et antra consonant.

Huc

Huc adeste vos puellae
 Et simul ioci, lepores,
 Ritus innocensque lusus.
 Implicate vos choreis
 Virgines manus tenellas
 Pampinis comam prematis, huc adeste virgines.

Huc adeste vos sodales
 Perque mollicella colla
 Perque subdolos ocellos
 Perque labra purpurata
 Mille dulcibus puellis
 Mille basia applicate, mille carpite oscula.

Ferte ferta, ferte laurum
 Et scyphos capaciores:
 Poculum tibi, Cytheris,
 Et nouem scyphos camoenis,
 Tresque Gratiis dicabo.
 At tibi Lyaeae totum fortis hauriam amphoram.

D

Tu,

Tu, tuis, Lyaeae, donis
 Turbulenta corda mulces,
 Anxios leuas dolores,
 Diluis molesta vitae,
 Mutuos doces amores,
 Me doces fides iocosi tu mouere barbiti.

Dona, Bacche, si tua absint,
 Nulla pulchra virgo pulchra,
 Nulla dulcis est voluptas,
 Nullus est dies ferenus,
 Nullus est iocus iocofus,
 Tu dies, iocos, puellas, cuncta reddis aurea.

Floridam tibi iuuentam
 Confecro, tibi viriles
 Confecrabo laetus annos,
 Nec tuum senem relinques
 O Lyaeae, nec negabis
 Funebres virente canos implicare pampino.

OD. XXIII.

O. D. XXIII.

A D LYRAM.

Gratum lenimen sollicitudinum
 Dulce et iuuentae delictum, lyra,
 Te nunc dolens suspendo Phoebos,
 Teque manu trepida Camoenis.

Non aere iussi te, lyra, venditas
 Laudes superbae plebis et insciae
 Non erubescendos amores
 Te stolidasque sonare flammās.

Virtutis almae perpetuum decus,
 Pulchrasque dotes pectoris ardui,
 Ignēs honestos, blanda dona
 Munifici cecini Lyaei.

Nunc me puellas me Veneris iocos,
 Flacci canoros me miserum modos,
 Meque antra grata umbramque Pindi
 Dura vetant meminisse fata.

D 2

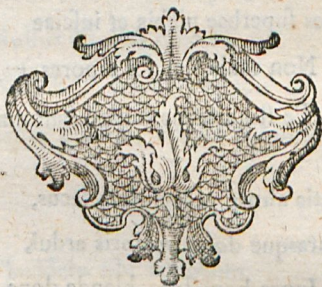
Quid

Quid tum? quid? ardor si mea pectora
Priscus reuifat, si temerarii

Me rursus accendant calores,
Ah! quid agam miser, o Camoenae?

At te molesto puluere fordidum,
Multoque opertum flamine araneae,
Te pabulum vermis proterui,
Barbitos, hic paries habebit.

S E R M O N E S .

S A T . I .

A D I O . G O T T F R . R O T H I V M .

Ne Satyram scribas, inquis? cur, optime ROTHIVM?
Non ego constringam stultos? animosque feroces
Et fastum studeam compefcere? reddere verae
Doctrinae decus ereptum? ridere stuporem,
Per fora regnantem, per templaque, perque cathedras?
Non tituli et generis facum ascitosque colores,
Queis ventosa suas tegit ignorantia sordes,
Diripere! audaces sciolorum ostendere nifus?
Non monstrare viam dulces ad Apollinis artes?
Non hominum melius noui de gente mereri.
Est nostrum dubias tenebras dispellere: nostrum
Est vitia erroresque animis euellere turpes,

Foecundaque manu virtutis spargere semen.
 Hoc Graii, hoc Latii me condocuere magistri.
 „Recte: sed faeuas iras odiumque mouebis,
 Quidue iuuat tantis caput obiectare periclis?
 Seruius aeternam rixam litesque minatur,
 Iamque e Carpzouio recitabit voce sonora
 Legem et iura tibi. Furiis accensus et ira
 Inuisum Bibulus te summis reddet et imis,
 Teque deos magno dicet clamore negare,
 Atheus hic, iurans, satyras et carmina scripsit,
 Hunc fugite: fugite hanc pestem iuuenesque senesque.
 Cassius” — ah frustra me verbis flectere tentas.
 Vni me genuit doctrinae atque eius amicis
 Addictum natura potens: eademque stupori
 Et plebi et sciolis infestum me esse volebat,
 Immittens odium forti implacabile menti.
 Quid faciam? fas est naturae audire iubentis
 Vocem, fas almae praecepta facessere matris.
 Ne tamen ignores, quae sit mihi regula scripta
 Primum me illorum, queis rodere nomen honestum
 Est volupe, atque bonam famam lacerare bonorum,
 Excerptas numero. Non nomina, crimina sola

Perfe-

Persequor: haec mens est perstringere et illa tacere.
 Cassius et Bibulus, Birrus, stupidusque Petillus,
 Crispinusque dabunt sua nomina mutua stulto.
 Nec si plura nitent bona, tum me paruulus error
 Offendet: maculis inspersis corpore pulchro
 Parcam, cumque bonis mala compensabo libenter.
 Si genus et proauos reges ostendit auosque
 Scaliger, ¹ ignosco, voluisse arcessere famam
 Hinc mirans, quam illi ingenium et doctrina parabat
 At nostri pueri, gladio cristisque superbi
 Si claros iactant proauos et nobile stemma,
 Ipsi flectere equum, saltare et ludere docti,
 Et strenui pugiles, agitur si ludicra pugna,
 Posthac rectores populi patriaeque columnae:
 Tunc teneam risum, nec longa silentia rumpam?
 Quando, alias magnus, tumido Salmasius ore ²
 Intrepide Musas ad pugnam prouocat omnes:
 Heroem hunc hominem tristis natum esse recorder.
 Ast etiam Capito, furtum ingeniosus ad omne,
 Lexica compilans, et, fuetus viuere rapto
 Compilans Flores, Syntagma, Theatra, Thesauros.
 Ille viris doctis sese exaequabit inultus

Laetus, et inflatus foedis impune rapinis?
 I, sequere hunc coruum totam, mea Musa, per urbem,
 I, sequere et pictas pauonum detrahe pennas.
 Parcarn Burmanno, ³ si falso carmina Flacci
 Explicuit: calidus si quando feruor et ira
 Clamores nimios expressit et aspera verba:
 Num quoque Nodotius, num Carpentarius illam
 Accipient veniam? ⁴ Sapiens num Clericus, aevi
 Egregius veteris censor, censorque recentis
 Clericus? O frustra sciolis ignoscis: ineptos
 Hos magis atque magis tumidos patientia reddit:
 Mox, nisi principiis obstes fortisque resistas,
 Illos quae rapiat mens effrenata videbis.
 Quot non nostra tui similes, bone Clerice terra
 Progenit! quot non Perraltos nutrit et alta
 Tanquam Musarum veneratur numina supplex!
 Peccat et aeternus foede huic dormitat Homerus ⁵
 Nec Maro diuinus tenet apti carminis artes.
 Illi nil sapiunt facundi scripta Platonis,
 Et Cicero veras rerum cognoscere causas
 Nequidquam studuit, vilis de plebe pufillus
 Philosophus: placida quis tandem haec audiat aure?

Cuique

Cuique dedit felix adeo natura cerebrum?
 Vae iecur efferuens commota bile tumescit,
 Phoebus et iratus quae porrigit arma capesso.
 Sunt alia, inuitus quae tango, quaeque minora
 Vt calamum stringam, nisi turpia pulchra videri
 Atque obdurati prauum defendere vellent.
 Per me sexcentum turgescat pagina docto
 Nominibus Titio scriptorum: maximum aceruum
 Conuehat auctorum plaustro, laudetque recentes
 Et veteres laudet: noui tanta vnde supellex
 Sit repetita: scio riuum fontemque Pitisci.
 Hauriat hinc tutus, totumque exhauriat amnem
 At moneo, tacite spoliis opibusque fruatur
 Paret? an attollens malesano vertice cristas,
 Par sibi Grutero, par Scaligerisque videtur?
 Quantus nunc risus Titius! quam fabula suavis!
 Albius ignorans numeros, discrimina vocum,
 Atque pedum leges ignorans carmina pangit.
 Haud equidem inuideo: taceo semperque tacerem
 Ni tumefacta gerat vesano pectora fastu
 Albius, affectans famam ingeniumque poetae.
 Quid tum? non misero crines barbamque recidam, ⁶

Non colaphum infligam: 7 sed quis ridere vetabit?

„At leges ipsi nimium tibi scribis acerbas,

Carmina componis mala, visque poeta videri.”

Quid faciam? illeui chartae semel ista, poetae,

Noris nos, quae scripta aegre delere solemus.

1. Multa Iul. Caes. Scaliger magnifice de sui generis splendore commemorat, quod ex antiquissima principum Veronensium familia deducit. vid. inprimis epist. ad Augustinum Ferrerium, p. 257. ed. Plant. et oration. in luctu Audecti Caesaris filii, p. 223. Sed vt vera virum magnum dixisse affirmare non audeo, ita neque eum mendacii postulo, si praesertim vera sint, quae Hagijs in vita Lotichii, p. 58. scribit: se Veronae vidisse clarorum principum Scaligerorum illustres statuas, qui olim ferme vniuersam Lombardiam tenuissent, sed inde a Venetis expulsi abiissent in Bauariam: hinc ortum esse Scaligerum, quem idem legitimum haerodem Veronae ad Sirmionis insulae Benaci lacus appellat. Sed sunt alia, quae rem valde dubiam reddant.
2. Salmasius in bibliotheca regia Parisina, cum Mauffacus et Gaulminus vna essent, huic dicenti: Je pense, que nous pourrions bien tous trois tenir tete a tous les Savans de l'Europe, respondisse fertur: Joignez a tout ce, qu'il y a des Savans au Monde, & Vous & Mauffac je vous tiendrai tete moi seul. v. Colomes. opusc. p. 98.
3. Nescio,

3. Nescio, quomodo factum sit, vt aliquoties vir doctus in animaduersionibus ad Petronium infeliciter admodum Horatii interpretationem adgressus sit. Nam, contra ea, quae in Chrestomath. Petronio - Burmanniana, de his, monentur, mea quidem sententia, nihil dici potest.

4. Verissime et optime ait vir elegantissimi ingenii, Perizonius, in Curtio Vindicat. p. 53. Praecipuam in Gallicis istis censoribus deprehendimus rerum antiquarum imperitiam: id quod vel ex vno illo Petroniani Satyrici supplemento patet. Confinxit, certe protulit, id Nototius, qui et Gallice mox vertit notisque instruxit: commendauit vero Carpentarius — celebris ille linguae latinae aduersarius — Etenim innumeri in illo supplemento et manifesti occurrunt Gallicismi, barbarismi, soloecismi, prorsus flagitiosi. Videas illic passim *quod pro vt positum, vt cum indicatiuo constructum, &c.*

5. Lepidissimum iuuat exemplum proferre: nempe verba Gundlingii, e praefat. ad Casae monim. p. 12. 13. In Homero parum bonae frugis est, sapidique paullulum. Ego Homerum perlegi, vt poetarum multorum fabulas intelligerem, (nempe etiam nescio quis Virgilium legerat, vt inde nauigationem Aeneae cognosceret) in ceteris risi, ac Platonis de illo opinionem (quam vir bonus non recte cepit; nam forte non ipse Platonem legit) calculo meo approbau. Meminisse hercle debebat vir Cl. non omnibus Homerum placere debere et posse.

6. Fran-

6. Francisco aiunt Philelpho, Graecarum et Latinarum litterarum in Italia magistro, cum Timotheo, Graeculo, ita conuenisse de modulo syllabae, vt ipse, si vinceretur, errorem pecunia lueret, hic si vinceret, totam sibi barbam abradi pateretur. Quid multa? Victor adeo fuit durus, vt Timotheo barbam recideret.
7. Suavis est fabula, Chaerilum ab Alexandro M. pro singulis bonis versibus nummum aureum, pro malis colaphum accepisse.

SAT. II.

I, puer, vnguentum citus adfer, cingula, vestem,
 Resque alias centum, quas felix Francia mittit.
 Quid iuuat aeternum veterum impallefcere libris?
 Quid noctu atque diu monimenta euoluere, prifcum
 Quae Latium genuit, quae Graecia protulit olim?
 An, tecum vt victum, Verulami, alimentaue quaeram, ¹
 Nudus opum, trepidus, fenio et defeffus inerti?
 An meus vt calami demonffret vulnera pollex? ²
 Sat mea verbofo manus infudauit Homero,
 Sat Flaccum, Ciceronem verfauitque Dionem.
 Nunc alias artes difcam: DI's gratia! ad altos
 Me tutum multo melior via ducet honores.
 En! primum incultos nitide crifpabo capillos,
 Pectine difponam docte, ferroque calenti
 Caefariam docilem dextram intorquebo fequentem
 Si proprii defint, incedam crinibus emtis.
 Praecipue crinis liquido fpargatur amomo,
 Et late ambrofiam myrrhae diffundat odorem.

O quae

O quae caefaries! plebs mirabunda fufurrat,
 Quae frons! o crinis quales exspirat odores!
 Fallimur? ipfa illo fapientia vertice fpirat.
 O infigne caput, quae te tam laeta tulerunt
 Saecula? num redeunt antiquum haec tempora in aurum?
 Prima igitur crinis, fed pileus altera cura eft
 Paruulus hic, nitidus, facile quem brachia curua
 Contineant, facile, fi quando occurrat amicus,
 Quem demittat humi conformi dextera motu.
 Per plateas capite incedat vir doctus operto?
 Non faciet: neque tuni, fi denfus nubibus imber
 Decidat, et totum videat defcendere coelum.
 Nigra per erectam ceruicem falcia ferpat,
 Nigraque per tergum constringat taenia crines.
 Serica fit veftis, vario diftineta colore,
 Sit breuis et tenuis, fit et auri fplendida filis:
 Albida circumdent et ferica tegmina crura:
 Calceus argento, gemmis niteatque lapillis:
 Gladiolusque latus cingat: Quid? lambere dextram,
 Ludere pileolo, tergum curuare, decoram
 Tergere frontem, apte difponere brachia noui,
 Et dudum docuit me Francia mellea verba,

Francia

Francia cui tantas debet Germania dotes.
 Haec etenim blandae praestat dulcedine linguae,
 Quam callens merito, sapiens et doctus habetur.
 Quid dubitem? quoties, quos alma Lutetia velle
 Indutos lacera iuuenum crispare capillos
 Viderat, aut fumo nigros et forde culinae,
 Nunc videt auratos felix Germania, pellens
 His ducibus rigidos mores cultusque paternos!
 Nunc, puer, obtendas speculum: te, candide iudex
 Consulo, doctorum comes obsequiose virorum.
 Ah! nimium ex sanguem pallorem ostendis in ore:
 Pinge, puer, malas, rubeumque adspere colorem.
 Iam satis adpersum, iam redit purpura malis.
 Omnia curavi: nil restat: pulchra Mineruae
 Haec facies, vestis Phoebus Musisque placebit.
 Adfer lecticam: hinc ego Maecenatis in aedem
 Deferar. Occurrunt pueri, famulique stupentes
 Mirificum variae vestis vultusque nitorem
 Certatim incuruant se, certatimque salutant.
 „Salve, da veniam, iam te, vir maxime adesse
 Edicam domino” narras iucunda, sed audi:
 Ecce! virum magnum, mihi crede, habet angulus iste:

Est

Est bonus, est doctus: cur tantus moeror in ore!
 Cur tantos ducit gemitus? est omnium egenus
 Forte tuus dominus misero succurret: amice
 Hunc prius inducas. „Ignosce, vir optime, totum
 Iam mensum ille fores domini obsidet: omnia frustra
 Quis iuuet hunc stupidum? capitis quis squalor et oris!
 Quam tenuis vestis! sedet aeternumque sedebit.“
 At mihi panduntur portae omnipotentis olympi.
 Introeo et vestis curuatus basia figo.
 Iam meus arridet Maecenas, iamque benigne
 Alloquitur: quid enim? docuerunt basia vestis
 Fixa virum doctum se prudentemque videre.
 Nunc expromo meas artes: nunc pyxida pulchram
 Offero. Sternutat Maecenas? Francica verba
 Addo statim. ridet? formosis rideo labris.
 Extollit Bauium? Bauium astris laudibus aequo.
 Ludit? disrumpor risu, clamans bene! belle!
 Quid moror? intrepido vultu mea vota precesque
 Explico, nec precibus, nec votis vlla repulsa est.
 Hinc laetus redeo: late mea fama per vrbes
 Ibit, et illustris me gloria ducet in astra.
 Tanta nitens potuit vestis praestare, nepotes!

1. Proh pudor! magnus ille Baco Verulamius paullo ante obitum tanta omnium rerum inopia laboravit, vt regis opem imploraret rogaretque, ne se in extrema senectute panem emendicare pateretur. v. Patinian. p. 24. Quot, per Deum! sciolos et stultos omnium fortasse abundantia affluentes illa aetas habuit, quae tam aequo animo virum diuinum egenum et prope mendicum vidit!
2. Sebastianum Maccum, virum ea aetate in Italia magni nominis, Erythraeus in Pinacoth. narrat ab assidua calami tractatione in pollice et indice dextrae manus sulcos alte impressos hahuisse.

SAT. III. 1

AD

GEORG. ERNEST. HEBENSTREITIVM.

Quid faciam? voluit faeni inclementia fati,
Tot mihi quae aerumnas immisit totque labores,
Ne quidquam duri desit, me scribere versus.
Hoc mihi nil misero potuit contingere peius.
Nam simul accessit paupertas, quae pede fido 2
Sectatur vates, haeredes patris Homeri.
Sic fatum voluit Venerem cantare merumque,
Nec potare dedit vinum nec amare puellas.
Adde, sibi quemuis solum magnum esse poetam 3
Et tumido versus aliorum spernere fastu.
Difficiles nugas huic adde et mille furores.
At nullis precibus fatum mutabile gnarus,
Parco: mane nouo componens carmina, sero
Vespere componens, totus defixus in illis.
Nunc aliud maiusque malum mihi nascitur: ira
Ardentes homines Satyras me scribere clamant.

Nempe

Nempe vncis manibus Capitonem templa Mineruae
 Audacter spoliare et rapto viuere dixi.
 Irrifi Bibulum, dum persuadere popello
 Nititur, haeretico scripta esse afflata veneno,
 Quae non perfecte referant compendia, quondam
 Quae puer edidicit, quae nunc dediscere censet
 Esse nefas: recte: venerandus munere et annis.
 Seruius haud legum mihi erat iurisque peritus,
 Ignorans mores Romae ritusque Latinos,
 Sed Baldi soboles, soboles dignissima Azonis,
 Caetera quid repetam? non me risisse negabo,
 Non adeo timidum fautrix natura creauit.
 Sed me sponte mea voluisse laceffere quenquam,
Hebenstreite, nego. quid rides? accipe quae so,
 Cuius me toties delectauere lepores,
 Et mihi concedas tecum, dilecte, iocari.
 Exemplum veteris Latii et reuerenda caterua,
 Grammatici, leges nimium posuere seueras
 Quae certis numeris adstringant carmina vatum.
 Inde mouent bellum nimis intractabile verbum,
 Saepius et nobis obsistit syllaba dura.
 Scribere vix coepi, iam syllaba dura repugnat.

Scalpimus inde caput, miseros et rodimus vngues,
 Rodimus et calamos, et pulpita frangimus ictu.
 O quantum cupio stultorum dicere laudes!
 O quantum vano studio verba ipsa repugnant!
 Aut me Grammaticus virga saeuoque flagello
 Territat, aut certe versus subito elanguescit.
 Birrus emit libros, aurato vestit amictu
 Emtos, hisque suum conclaue tapetibus ornat.
 Ne Birrum nitidos libros euoluere credas!
 Nam facile fulgor rutilumque abstergitur aurum.
 Idem catalogos et vana diaria legit,
 Hinc didicit titulos librorum, hinc gutture rauco
 Ceu digitos, vitia et naeuos enarrat eorum.
 Cur igitur, dicis, Birrum laudare moraris?
 Ecce! aegre versus verbum capit eruditi
 Seruius. (o vestro Iason, Caepolla, Tigriue,
 Irneri, Gofias, o vestro assurgite alumno,
 Tuque tuo liba Carpzoui basia amori)
 Seruius hic igitur Criticos condemnat, et istas
 Pestes e patriis expelli praecipit oris.
 Irridet lepide, qui nostri legibus aeui
 Legibus ex Latii studeant accendere lucem.

Haec

Haec sunt Graeca, legi non debent Graecà, sodales, 4
 Vociferans, non illa famem depellere, nullis
 Illa valent vacuum nummis implere crumenam.

At bene scit chartas contexere, nouit et amplam
 Scripturam, et scriptum nouit signare sigillo.
 Vix ego, mi Serui, te coepi tollere ad astra,
 Iam periit Iurisconsulti nomine versus.

At Quintus nugae effutiat ore loquaci

*Quis? quid? ubi? quibus auxiliis? cur? quomodo?
 quando?*

Vsque canat, semperque suum *quicumque* coaxet,

Et de *principiis* et somniet *Entibus* vsque.

Attamen et nostrae Quinti praeconia haberent
 Chartae, ni versum vox Philosophia redardet.

Audaci Titius fundit conuicia lingua,
 Immeritosque viros liuenti carmine laedit,

Attamen argutas Satyras se scribere credit.

Credat, et ipse etiam talem appellare volebam,

Sed titulum verum 5 versus metrumque negabant.

Sed quid plura iuuat laudare exempla? videbis

Quam mihi vim faciat minime mutabile metrum,

Si laudare velim: fin quem reprehendere contra,

Vltro tunc coeunt in carmen mollia verba.

Nil sapit et stupidus Birrus se iactat inepte.
 Seruius haud quidquam praeter mala iurgia nouit.
 Quintus futilibus consumit tempora nugis.
 Probrosus Titius rodit bona nomina verbis.
 Nonne Tuus verbis et metro Klotzius ergo
 Ducitur, vt neruis alienis mobile lignum?

1. Occasionem huic scriptiunculae dedit locus festiuissimus Daniel. Heinsii, in libello, qualis vxor ducenda sit viro litterato? — Virtus autem non tam lepide laudatur, neque semper belle dicitur in carmine. Adde, quod, qui versus Latinos scribunt, temperantiam ac castitatem, primas foeminae virtutes, in elegia vbi ponant non inueniunt. reluctantur enim syllabae —
2. Idem Heinsius in epist. poematibus suis affixa: Est enim *αυτοδιδακτος ἀρετῆς* paupertas, vt aiebat ille. Haec a parente nostro ad nos deuoluta est haereditas. Homerum dico, qui sic vixit, sic abiit. Hoc vno beatus, quod nec codicillos fecit, nec legatum, neque quisquam de inofficioso eius egit —
3. *Καθολικὸν θαύρημα* vocat Cicero ad Attic. 14. 23. Nemo vnquam neque poeta neque orator fuit, qui quenquam meliorem, quam se arbitretur.
4. Diuina Accursii vox.
5. Satyricus.

ELEGIAE.

ELEGIAE.

ELEG. I.

AD ILLVSTRISSIMVM
COMITEM SOLMIVM,
ALBAE AQVIL. EQVIT. REGIAR. PRAEFECTVRAR.
SCHWARZENBERGENS. GRVNHANENS.
ET ZVICKAVIENS. EXARCHAM.

Si raucos lituos, Solmi, sonitumque tubarum
Mufarum tenuis vox penetrare potest:
Quae blandis viridi Mufis operatus in aeuo
Carmina deduxi qualiacunque cape.
At quantum, timeo vt refonans hinnitus equorum,
Vt, quae sulphureis ictibus aera tonant:
Vt gemitus iuuenum duro sub Marte cadentum,
Armorumque fragor terrifonaeque tubae:

E 4

O quan-

O quantum vereor, tenera vt mea carmina ad aures
 Imbellesque modos hosce venire sinant.

Ah! ne caeforum fis fparfus forte cruore!

Dextraque ne rubeat fanguine forte Tua!

Aufugerent ocyus pauidae nec tradere, Solmi,

Auderent Mufae carmina noftra Tibi.

Non Te, non dulcem credent fe cernere alumnum,

Solmius hic, dicent? hiccine nofter amor?

Cernimus hunc acies et equeftres ducere turmas,

Cuius mellifluum carmen ab ore fonat?

Hunc rigidas pugnas, hunc praeflia inire videmus,

Gloria qui femper curaue noftra fuit?

Felix! qui gladios inter veneraris et arma

Deliciasque Tuas, deliciasque meas.

Felix! qui recinis Venufino carmina plectro,

Arguteque moues aurea fila lyrae.

O vtinam liceat dignos Te dicere cantus;

Et trifli patriae pellere corde mala!

Flere iuuat, patriae crudelia vulnera flere,

Damnaque Saxoniae publica flere iuuat.

Ah quoties dixi, vos, gaudia noftra, valete,

O nemus, o dulcis vallis et vmbra vale!

Nil mihi vobiscum, nil profunt carmina: toto
 Horrendum mundo sanguinea arma sonant.
 Pax ades et ciues miseros pax alma reuise!
 Fortunata veni terque quaterque dies!
 Tunc viridi frontem lauro vincire iuuabit,
 Omisissique elegis sollicitare lyram.
 Non faeuas acies, non aspera praelia dicam
 Vastatasque vrbes: Tu mihi carmen eris.

ELEG. II.

PIIS MANIBVS
CHRISTIANI FRIDERICI
PROMNITI

S.

Tu, qui fidereo, translatus in arua piorum,
 Promniti, vitam lumine laetus agis;
 Si mortales tuas carmen perfertur ad aures,
 Accipe sincerae pignus amicitiae.
 Vltima amicitiae donamus et vltima amoris
 Pignora quaeque licet munera ferre damus.
 Iam licet aethereos cantus tua pectora spirent,
 Diuinumque tuo carmen ab ore sonet:
 Iam licet insigni mundi rerumque parentem
 Carmine et extollas gaudia larga poli:
 Iam licet haud mundi gratum nec amabile quidquam,
 Coelestisque tuo pectore regnet amor:
 Forte tamen nostri memor in regionibus illis
 Forte inflicta tua vulnere morte vides:

Forfitan

Forſitan hoc carmen nubes transcendet et auras,
     Forſitan haec pietas, grata futura tibi.
 Forſitan has lacrimas non ſicco lumine cernes,
     Et cineri haec, dices, munera grata meo.
 Non noſtris lacrimas oculis non ore querelas
     Extorquet nobis ars malefida graues.
 Non nos arte queri nec nos lacrimare decenter
     Fallere nec verbis nox didiciſſe iuuat.
 Pectus, Promniti, pectus nos triſte diſertos
     Et facit, et gemitus moeſtaque verba docet.
 Hoc miſerum verbis cogit vulgare dolorem,
     Hoc ſolum in fletus lumina noſtra mouet.
 Vt flexi lacerat durus dens vomeris arua,
     Vt lacerant filuas fulmina miſſa polo.
 Sic quoque, quae viridi te nobis abſtulit aeuo,
     Mors miſeris lacerat pectora noſtra modis.
 Haec igitur luſtum ſimul et ſpirantia amorem
     Vulneraque haec tanto vulnere laeſa iuuat.
 Hoc gemitu paullum renouatur prima voluptas,
     Foederis et noſtri priſtina imago redit
 Nunc te direpto demum ſentimus, amice,
     Quam toto fuerit corde receptus amor.

Mors.

Mors tua, Promniti, mors ah! tua quid sit amicos
 Perdere, nos, vere quid sit amasse, docet.
 Moeſta tui ſpecies oculis abeuntis inhaeret,
 Vltima diſceſſus haeret et hora tui.
 Oſcula diſcedens quoties repetita dediſti!
 Vt noſtro collo brachia nexa tua!
 Vtque tuis lacrimis lacrimas miſcere iuuabat
 Noſtras! vt vocem preſſit et ora dolor.
 Quam, dulces focii, veſtris amplexibus aegre
 Diuellar, dicis, conſcius ipſe mihi.
 Fata vocant, finisque meis iam debitus annis
 Vltima iam approperant tempora, fata vocant,
 Nunc Miſenam abeo, forſan clementia coeli
 Languentesque artus aura benigna iuuat.
 Tunc iterum fanum me dulcis Lipſia habebit,
 Veſtros amplexus veſtraque colla petam.
 Sin potius, mortis nam ſunt mihi ſigna propinquae,
 Sin nobis reſtitum triſtia fata negant.
 O memori veſtri Promniti nomen habete
 Mente, ſit aeternum foedus amicitiae.
 Teſtor perpetuum, qui nos coniunxit, amorem,
 Cuius et in dextra ſunt mea fata, Deum:

Non

Non me quod virides annos floremque iuuentae

Eripiat mortis frigida dextra mouet,

Vos facitis focii, vos omnis causa doloris,

Vos soli facitis cur superesse velim.

Non ego vos posthac videam? non feria, lusus,

Non potero vobis credere cuncta mea.

Non vos consilium posthac praebebitis aegro?

Dulce mihi semper deerit alloquium?

Quaeque ego pro vestro nunc reddam praemia amore?

Scilicet aeterni causa doloris ero.

Non omnis moriar, vos dulces spero sodales

Vos post exiguam spero videre moram.

Qui tum complexus! quaeque oscula! qui tum

In superis aruis corda tenebit amor!

Nunc saluete mihi, nunc supremumque valete,

Nunc mihi supremum, Lipsia blanda, vale.

Sic fles, et flentes vna nos cernis amicos,

Vltima nos flentes figimus oscula, abis:

Quae non sollicitis animis nos vota fouemus!

Quid non speramus! spes ea casta cadit.

Ergone tu nunquam nobis rediturus abissi?

Ergone te nobis abstulit atra dies?

Nostrae

Nostrae deliciae; Promniti nostra voluptas

Tunc immaturo funere raptus abes?

Non, nisi per somnum, tua dulcis imago redibit?

Non, cheu! posthac, optime, noster eris?

Ah quoties cum tu socios complexus amantes

Tum dedimus lacrimis oscula mista tibi!

Quid si, saepe animus nobis dicebat, amicum

Dimidiumque animae mors violenta rapit?

Quid? sine Promniti tum coeli cernere lumen

Iucundum nobis? hoc sine viuere erit?

Accidit, o miseros homines! o inuida fata!

Quae nobis animus vaticinatus erat.

Vt rosa, purpureum quae mane expandit honorem,

Vespere demittit disperitura caput:

Imbribus effusis vt picta papauera marcent

Amittuntque suum lilia verna decus:

Sic breue ver vitae mediaque abrupta iuuenta

Gaudia funesti funeris hora rapit.

Non, cheu! sensim languentia lumina nostris

Claudere nos digitis, non potuisse tua!

Non licuisse tuae supremo in tempore vitae

Et capere et verbum reddere dulce: vale!

Ablentes

Absentes tibi ferta damus, floresque sepulchro

Afferimus varios purpureasque rosas.

Nec tamen hic finis luctus finisque doloris,

Nec tuus e nostro corde recedet amor,

Si tepidum longum tempus compresserit imbrem,

Nostrique siccarit lumina longa dies:

Ille tamen nostro viuet sub pectore luctus,

Fida et amicorum pectora flere sciunt,

O quam ardent animi, nubes tecum ire per altas!

O quantum cupimus te super astra sequi!

Felix morte tua, cumulos montesque malorum

Exsuperas, coeli perfruerisque bonis.

Quid tibi nunc mundi splendor quid honosque videtur?

Quid curae nostrae, gloria, quidue labor?

Irridesne hominum curas vanosque labores?

An potius miseret te miseri generis?

Quid tibi, quae totum scindit discordia mundum

Sanguineaque manu tristia bella mouet?

Quid tibi natorum Germania squallida caede,

In sua quam rabies viscera et ardor agit?

Quid tibi mille equitum turma peditumque cateruae,

Quid furor et strepitus quid graue Martis opus?

Quid?

Quid? nisi formicae, quae paruo in farris acervo

Ob paruum granum praelia parua gerunt.

Tutus de coelo fulgentia despicias arma,

Et mala mortales quae sibi cunq̄ue creant.

Nulla quies nobis, ah! toto incendia mundo

Cernimus ah! gladios vndique et arma fera.

Cernimus ah! gemitum patriae lacrimasque perennes!

Aruaque quae late tecta cadaueribus,

Seruitio liber, strepitu exemptusque periculis

Aurea sub pedibus conspicias astra tuis.

Aeternum numen maiestatemque verendam

Ingenio celebras vberiore Dei.

Miratur coelum, coeli mirantur et axes,

Nubes mellifluum carmen et astra stupent.

Quam pudet hos tenues numeros mortaleque carmen

Mortalique humiles fundere ab ore modos.

Quam ne, quae quondam non displicuere, veremur

Nunc laedant aures carmina nostra tuas.

Nostra deo o vtinam mens exardeat eodem!

Excitet o idem pectora nostra vigor!

O vbi diuino vultu sapientia splendet,

Quae non cognoscit discit et ingenium!

Vincula

Vincula perfregit dura, excussitque catenam
 Reddita mens coelo, reddita tota sibi.
 Nunc animus liber campoque potitus aperto
 Omnia coelesti peruolat igne calens.
 Peruolat nubes coelique volubilis orbes,
 Aethereis pennis transuolat astra poli.
 Fulminis attonitus patriam tonitruque sonantis
 Ventorumque domos permeat atque niuis.
 Iam fabricam mundi, iam quae compage tenetur
 Coelum, quaeue via sidera discis eant.
 Miraris populos tecum felicitis olympi
 Coelestes acies aethereosque choros.
 Qui ciues habitent in lunae conspicias orbe,
 Quaeque creaturae conspicias astra colant.
 Iam potis es veras rerum cognoscere causas,
 Necne te metuis deuius error agat.
 Qua vi subsidat pontus tumeatque vicissim,
 Quot mundi niteant aethere et astra polo:
 Tristes sanguineo rutilent cur igne cometae:
 Qui teneant ciues stagna profunda maris:
 Corporis vt rudes animus vegetauerit artus:
 Quae natura animi, quae sit origo, tenes.

Quae sit naturae lex, virtus, quaeque potestas,
 Tu nosti, atque homines quae modo cunque latent.
 Fatorum seriem, rerum miracula, fortes
 Hic hominum discis perpetuasque vices.
 Hic mortisque tuae causas cognoscis, amice,
 Hic, quae nos maneat aspera fata, vides.
 Quid tibi nunc omnis sapientia nostra videtur?
 Quid, quae mortalis ludicra iactat homo?
 Si licet, et veteris tu non oblitus amoris
 Nec miseros homines talia nosse nefas.
 Dulcia per mediae descende silentia noctis
 In tacitos lucos umbriferumque nemus.
 Tu quibus in superas pennis adscenderis oras,
 Quo duce transferis fidera quaeque via:
 Quas ibi virtutes animi, quos nactus amicos,
 Lūmine quo niteant corpus et ora noua!
 Quo sermone Dei quo dicas carmine laudes,
 Quam blandi numeri mellifluique modi:
 Quid cupias, optes, quo tendat sancta voluntas,
 Quid mens terrestri libera corpore agat:
 Quae sint coelestes sedes, quaeque atria diuum,
 Quaeque voluptates, gaudia quaeque, doce.

Forte

Forte animus grauiter crudeli faucibus ictu

Disceret alloquio fortior esse tuo.

Cur audire nefas homini miracula coeli!

Cur mortalis homo percipere ista nequit?

Quantum ardent animi! quantaque cupidine feruent!

Quod desiderium pectora nostra tenet!

O quando dabitur nobis sapientiam ab ore

Discere coelestem, dulcis amice, tuo?

ELEG. III.

AD MUSAS.

Extrimum hoc, Musae, nobis concedite carmen

Extrimum, vobis vota precesque fero.

Inuida vis fati vestris me amplexibus arcet,

In quibus aeternum viuere dulce foret.

Dulce foret vestris morti succumbere in vlnis,

Luminaque a vestra claudere pressa manu,

Hoc ego sperabam, sed spes me lusit inanis,

Venti diripiunt gaudia spesque meas.

Vos mihi nascenti placidis risistis ocellis,

Nascere, dicentes, tu quoque noster eris.

Tum teneram ingenuas mentem formastis ad artes,

Artes, quae speratae nunc sine honore iacent.

Carmina tum ratum me, tum numerosque docetis,

Siue tuos, Naso, siue, Tibulle, tuos.

Et modo me laetum flauas ad Tybridis vndas

Ducitis, et colles, Roma vetusta, tuos.

Et

Et modo thesauros dextra referatis amica,

Quos gremio condit Graecia prisca suo.

Non mihi vos vani iunxit malus ardor honoris,

Nec me vos auri iussit amare sitis.

Ast ob delicias ob et illud amabile vestrum

Tanto vobiscum iunctus amore fui.

Sic mihi defluxit primae pars optima vitae,

Actaque per dulces blanda iuuenta choros,

Nunc iussit, Musas Pindumque relinquere fatum

Quod nobis laetum nil finit esse diu.

Ceu; quando tristis virgo trans aequoris vndas,

Dilectum iuuenem cernit abire procul,

Tunc gemit et queritur, lacrimis tunc ora venusta

Et pulchras lacrimis irrigat illa genas:

Sic ego vos lacrimans, miserescite! defero Musae,

Sic lacrimans Pindi nobile linquo nemus.

Nunc Cytherea vale, Charites, tenerique Lepores,

Tu, mi Flacee, vale, tuque, Tibulle, vale.

Nil mihi vobiscum nec erunt mihi carmina curae,

Nil mihi cum calamis cum citharaque mihi.

At saltem, Musae, ne vestrum spernite amicum,

At saltem memores nominis este mei.

Et sacro in Pindo, (nostro concedite amori)

Hoc habeat carmen parua tabella meum:

Quem luco hoc nimium prohibebant ferrea fata

Klotzius hoc luco viuere dignus erat.

Quid moror vterius? vultu dextraque feroci

Frango leues calamos: frange Thalia lyram.

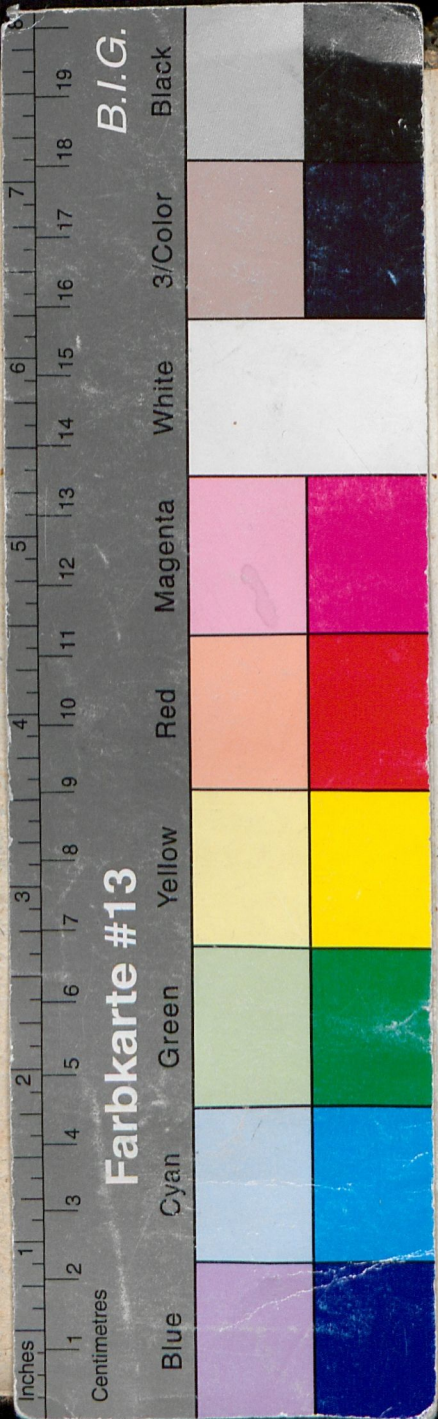
AB 125 832

X 2369387

CHRISTIANI ADOLPHI
KLOTZII.
OPUSCULA
POETICA.

ALTENBURGI,
EX OFFICINA RICHTERIA,
MDCCLXI.